

ган Цанков, Георги Миркович, Манол Иванов, Никола Евтимов Сапунов⁶³. Няколко месеца по-късно същият вестник пише, че „Актът е едно писмо, което говори в полза на по-силния“ и докато „да се даде Бератът, всеки се лъжеше още, че унията не е католицизъм“⁶⁴.

В защитата си от тези нападки, в. „България“ публикува новината, че в Търново и Габрово „постъпката“ е възприета „със същото посрещновение и със същата радост, както и навред другаде“. Униатският печатен орган изяснява становището на габровци и търновци, които считат, че „Актът за съединението съдържа цялата основа, върху която трябва да се издигне нашето здание Народно-религиозно“. Същевременно с това кореспондентите от двете селища настояват за изтълкуване на думата „припознаваме“ и посочват своята гледна точка за нейния смисъл - „виждаме, намираме като святи“ „догмите и обрядите на римската западна черква“ поради това, че „черквата за всичките народи и земи е една и се нарича съборна или всеобща, или католическа, която непременно трябва да е и православна“⁶⁵. Симпатиите на Европа към движението на съединението е изразено чрез формираните комитети, които набират „спомоществования“ за поддържане на започнатото дело. Дарители от Италия (Рим, Милано, Верона, Генуа, Болоня, Равена), Франция (Ница, Навара) и Испания (Фарера), предимно свещеници и религиозни организации, но и обикновени граждани заявяват съпричастието си като предоставят общо 9 372 гроша. За да утвърди „святостта му и ползата“ от съединението с католическия Рим, вестникът оповестява „листа на даренията“, като посочва конкретните имена на покровителите и селищата, включили се в кампанията⁶⁶.

Тържествата по ръкополагане на българския архиепископ са най-подробно описани във в. „България“ и „Цариградски вестник“. Докато в. „Дунавски лебед“ прави само кратко обобщение като го нарича „папищашко великолепие“, а пропагандата за него - „една чиста италианска пантомима“⁶⁷, двете издания се стремят да бъдат детайлни в информацията си за събитието като публикуват и статии - препечатки от чуждестранната преса. Кореспонденция, поместена във френския „Журнал де Константинопол“ и изпратена на „Цариградски вестник“ от Рим на 4/16 април, представя подробности за „осветлението“ на Й. Соколски. Според католическия църковен обряд „латините не ръкополагат, а само посвещават, когато един свещеник е имал ръкоположение“. И тъй като той не е „прост“ поп, му е дадено „само наименование владика“ заедно с „владишки одежди“. Информацията от Рим съобщава за пребиваването в древния град на българската делегация, пристигнала в началото на м. април⁶⁸. Дядо Йосиф е придружен от дякон Рафаил